

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr. 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego“:

BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDANSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Świętojańska, Dom P. A. M., tel. 17-20; GRUDZIĄDZ, Mickiewicza 26, tel. 304; KATOWICE, 3 Maja 34; tel. 305-65 i 310-91; KRAKÓW, Rynek Główny 6, tel. 105-00 i 120-27; LWÓW, Akademicka 11, I p., tel. 200-20, 200-45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 125, tel. 101-11 i 11524; LUCK, Piłsudskiego 14, tel. 222; POZNAŃ, Aleja Marsz. J. Piłsudskiego 24, tel. 28-57, 28-58 i 28-49; TORUŃ, Szeroka 41, tel. 263; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 674 i 17-85.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 67. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych z dnia 19 lutego 1937 r. w sprawie opłat targowych, obrotu targowego zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem.

WYSZEDŁ Z DRUKU NR 14 DZIENNIKA USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ Z DNIA 1 MARCA 1937 R., ZAWIERAJĄCY TREŚĆ NASTĘPUJĄCĄ:

ROZPORZĄDZENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

Poz. 93 — z dnia 27 lutego 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień podpisanej w Warszawie dnia 20 lutego 1937 r. umowy między Rzeczypospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie przedłużenia umowy gospodarczej między Rzeczypospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r.

Poz. 94 — z dnia 27 lutego 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień podpisanego w Warszawie dnia 18 lutego 1937 r. protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzeczypospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką podpisanej w Pradze dnia 10 lutego 1934 r.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA:

Poz. 95 — Sprawiedliwości oraz Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu z dnia 17 lutego 1937 r. o zmianie okręgu Sądu Pracy w Wilnie.

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oO—

Zarządzenia Władz Naczelnych.

—oO—

67.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

w porozumieniu
z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz
Spraw Wewnętrznych

z dnia 19 lutego 1937 r.

w sprawie opłat targowych, obrotu targowego zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem.

Na podstawie art. 5 ust. (3) i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 639) zarządza się co następuje:

I. Opłaty targowe.

§ 1. (1) Za korzystanie ze świadczeń ze strony targowiska (tj. za korzystanie z urządzeń targowiska lub hali mięsnej z wszystkimi urządzeniami targowymi, leżącymi zarówno w obrębie

targowiska lub hali, jak i nazewnątrz, oraz za usługi ze strony organów targowych), jak również na pokrycie kosztów nadzoru i notowania cen, zarząd gminy powinien ustanowić jedną ryczałtową opłatę targową.

(2) Opłata ryczałtowa dotyczy tych wszystkich świadczeń, z których klienci targowiska są zmuszeni korzystać.

(3) Pobieranie jakichkolwiek dodatkowych opłat za wyżej wymienione świadczenia jest niedopuszczalne z wyjątkiem przypadku przewidzianego w § 4 ust. (4).

(4) Jeżeli poza świadczeniami określonymi w ust. (1) i (2) targowisko jest przystosowane do innych świadczeń, korzystanie z których jest pozostawione swobodnemu uznaniu klienta, za świadczenia te mogą być pobierane osobno opłaty targowe. Do takich opłat zaliczyć należy: należność za paszę, jeżeli regulamin targowy nie przewiduje karmienia zwierząt wyłącznie paszą dostarczaną przez targowisko (§ 14 ust. 1), opłaty za okresowy wynajem jatek w hurtowej hali mięsnej oraz za korzystanie z chłodni. Ponadto można do takich świadczeń zaliczyć dodatkowe wazenie towaru na żądanie właściciela.

§ 2. (1) Regulamin targowy powinien szczegółowo określać: a) świadczenia, do których targowisko jest przystosowane, b) które z tych świadczeń są objęte opłatą ryczałtową oraz powinien zawierać taryfę opłat.

(2) Taryfa opłat powinna uwzględniać opłaty ryczałtowe oraz stawki opłat wynikające z § 1 ust. (4), § 4 ust. (2) i (4) oraz § 5.

(3) Pobieranie za świadczenia ze strony targowiska jakichkolwiek innych opłat i niewidoczonych w regulaminie jest niedozwolone.

§ 3. (1) Opłatę targową uiszcza oddający zwierzę do uboju, albo wyprowadzający zwierzę z targowiska.

(2) W hurtowym obrocie mięsem opłatę uiszcza sprzedawca mięsa.

(3) Uiszczenie opłaty powinno być potwierdzone kwitem.

§ 4. (1) Uiszczenie opłaty ryczałtowej upoważnia do korzystania ze świadczeń targowiska w dniu targowym i następnym oraz, o ile towar został dowieziony wcześniej lub przetrzymany z poprzedniego targu — w dniu bezpośrednio poprzedzającym targ.

(2) Za korzystanie ze świadczeń targowiska w inne dni może być pobierana za każdy dzień: a) w miejscowościach posiadających chłodnie w rzeźni najwyższej jedna czwarta opłaty targowej, b) w innych miejscowościach najwyższej jedna szósta opłaty targowej.

(3) Przy przywiezieniu towaru w inny dzień, niż w przeddzień targu, opłatę za ten dzień pobiera się, o ile towar przywieziony został do godz. 18-ej. Przy wywiezieniu towaru w innym dniu, niż następnym po dniu targowym, opłata za ten dzień powinna być uiszczona, jeżeli wywóz nastąpi po godz. 8-ej.

(4) Od towaru dostarczonego na targowisko lub do hali po godzinach wyznaczonych do jego przyjmowania lub w dniu świątecznym może być pobierana opłata wyższa od przypadającej za ten dzień opłaty, nie wyższa jednak niż o 20% od normalnej opłaty ryczałtowej.

§ 5. (1) Rolnicy - właściciele zwierząt niesprzedanych, wyprowadzający je po skończonym targu, po uzyskaniu na świadectwie pochodzenia zwierzęcia adnotacji organów targowych, stwierdzającej, że zwierzę nie zostało sprzedane, uiszczają najwyższej 1/4 opłaty ryczałtowej, a nawet mogą być od niej całkowicie zwolnieni.

(2) Za zwierzęta nie przeznaczone do uboju w miejscowej rzeźni może być pobierana najwyższej połowa opłaty ryczałtowej. Uiszcza ją wyprowadzający zwierzę z targowiska.

(3) Za świadczenia ze strony targowiska dotyczące zwierząt, które są przeznaczone przez wprowadzających je na targowisko do uboju w miejscowej rzeźni i które nie będą wystawione na tym targowisku na sprzedaż, może być pobierana opłata targowa w wysokości nie przekraczającej normalnej ryczałtowej opłaty.

(4) Jeżeli rolnik zgłasza do uboju własne zwierzęta, z których mięso oddaje do komisowej odsprzedaży lub przeznaczca na potrzeby własnego gospodarstwa, to uiszcza połowę opłaty ryczałtowej, a nawet może być od niej całkowicie zwolniony w wypadkach przewidzianych w regulaminie.

§ 6. Jeżeli targowisko nie zostało zaopatrzone przez posiadacza uprawnień targowego we własne jego urządzenie wagowe, to należność za wazenie pobierana będzie na rzecz właściciela urządzenia wagowego, jednak łącznie z opłatą targową w ramach ustalonego ryczałtu.

§ 7. Pod pojęcie opłaty targowej w rozumieniu § 1 nie podpadają opłaty za świadczenia osób lub instytucji zajmujących się finansowaniem obrotu lub pośrednictwem, jak: kasa targowa, giełda lub ewent. zaprzysiężeni pośrednicy targowi.

§ 8. Ceny za paszę i ściółkę powinny być wyznaczone przez zarząd targowiska przynajmniej na kwartał z góry według kosztów własnych.

II. Regulowanie obrotu na targowisku i w hali mięsnej.

§ 9. Posiadacz uprawnień targowego powinien:

- podać do ogólnej wiadomości godziny, w których towar może być na targowisko dostarczany, oraz dni i godziny, w których odbywa się targ,
- określić przeznaczenie targowiska lub hali mięsnej i poszczególnych ich oddziałów,
- określić sposób rozmieszczania, przeprowadzania i przewożenia towaru w obrębie targowiska lub hali oraz dostarczania go do wagi,
- określić sposób kontroli przy wyprowadzaniu z targowiska zwierząt oraz wynoszeniu mięsa z hali,
- podać do ogólnej wiadomości sposób wazenia zwierząt i mięsa,
- ustalić porządek karmienia i pojenia zwierząt, dostarczać wody do pojenia, oraz jeżeli na danym targowisku używanie własnej paszy i ściółki jest zabronione — dostarczać za opłatą paszy i ściółki,
- określić sposób znakowania zwierząt rzeźnych przez nabywcę bezpośrednio po nabyciu.

§ 10. Kupujący mają prawo wstępu na targowisko wyłącznie w godzinach targowych,

§ 11. W tej części targowiska, która jest miejscem sprzedaży, może w godzinach targowych znajdować się tylko towar przeznaczony na sprzedaż i wprowadzony tam przed rozpoczęciem targu. Wprowadzanie zwierząt na tę część targowiska w godzinach targowych jest zabronione. Towar nieprzeznaczony na sprzedaż powinien w godzinach targowych znajdować się w tej części targowiska lub w pomieszczeniach, które są na ten cel wyraźnie przewidziane. Kupującym dostęp do tej części targowiska i do tych pomieszczeń jest wzbroniony.

§ 12. (1) Odsprzedaż bydła, trzody, koni i owiec oraz hurtowa odsprzedaż mięsa z tych zwierząt w tym samym dniu i na tym samym targowisku lub w tej samej hali między osobami handlującymi zawodowo jest zabroniona.

(2) Postanowienie ust. 1 nie dotyczy odsprzedaży zwierząt, które po nabyciu na danym targu wskutek okaleczenia lub choroby stały się niezdolnymi do transportu, oraz stwierdzonej przez zarząd targowiska odsprzedaży zwierząt na cele eksportowe.

III. Żywienie zwierząt rzeźnych.

§ 13. (1) Zwierzęta pozostające pod nadzorem zarządu targowiska, a przeznaczone na sprzedaż na cele rzeźniane, nie mogą być karmione i pojone 6 godzin przed rozpoczęciem targu. Porcja paszy (bytowej, wegetacyjnej) dla tych zwierząt w dniu poprzedzającym targ nie może wynosić więcej, aniżeli:

- a) 8 kg siana dla bydła rosłego,
- b) 5 litrów pójła z zawartością $\frac{1}{2}$ kg otrąb lub mąki dla cieląt,
- c) $1\frac{1}{2}$ kg paszy treściwej dla świń,
- d) 1 kg siana dla owiec.

Jako napój dla bydła rosłego może być używana tylko woda bez domieszki soli lub środków wzbudzających pragnienie.

(2) Bydło przetrzymywane w oborach spędowych i którego jakość ma być poprawiona przez intensywną karmę, może być na życzenie właściciela za specjalną dopłatą karmione według norm paszy kondycyjnej, przewidzianych w regulaminie targowym, z tym, że w przeddzień wystawienia tego bydła na sprzedaż będą stosowane normy przewidziane w ust. (1).

(3) Bezpośrednio po ostatnim przed targiem nakarmieniu zwierząt powinna być ze wszystkich stajen i stanowisk sprzątnięta reszta niespożytej paszy. Paszy tej nie wolno używać jako ściółki. Równocześnie koryta powinny być opróżnione z wody oraz jej dopływ względnie dostęp do studni w celu pojenia zwierząt powinien być uniemożliwiony.

§ 14. (1) Przepisy regulaminu targowego mogą przewidzieć, że w obrębie targowiska zwierzęta mogą być karmione tylko paszą dostarczoną przez zarząd targowiska.

(2) Pasza ta nie może być zepsuta lub z innych powodów nienadająca się do użytku.

(3) Gdy właściciel zaniedba swych obowiązków w zakresie karmienia i pojenia zwierząt, wówczas zarząd targowiska zobowiązany jest karmić je i poić na koszt właściciela.

§ 15. Zwierzęta, co do których stwierdzono, że były karmione lub pojone wbrew niniejszym przepisom, powinny być w danym dniu z targu wykluczone.

§ 16. Zarząd targowiska może czynić wyjątki od przepisów niniejszego zarządzenia w zakresie karmienia zwierząt w przypadkach, gdy tego wymaga interes ochrony zwierząt.

IV. Postanowienia końcowe.

§ 17. Właściwa władza przemysłowa po wysłuchaniu opinii właściwych izb samorządu gospodarczego i za zgodą Ministra Przemysłu i Handlu może zatwierdzić regulamin targowy, normujący w odmienny sposób zagadnienia uregulowane niniejszym zarządzeniem.

§ 18. Istniejące regulaminy targowe powinny być dostosowane do przepisów niniejszych i przedstawione do zatwierdzenia właściwej władzy przemysłowej do dnia 15 marca 1937 r. Dla targowisk nie posiadających regulaminów należy je opracować i przedłożyć do zatwierdzenia właściwej władzy przemysłowej do wyżej wymienionego terminu.

§ 19. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) Antoni Roman.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

—oOo—

Z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

W dniu wczorajszym bawił w Warszawie prezydent Senatu gdańskiego p. Artur Greiser, powracający z polowania w Białowieży. Prezydent Greiser zatrzymał się w Warszawie tylko kilka godzin i w czasie swego pobytu był przyjęty przez P. Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Szembeka.

—oOo—

Z Ministerstwa Skarbu.

Ministerstwo Skarbu wobec licznych zapytań ze strony krajowych posiadaczy polskich zagranicznych pożyczek dolarowych, komunikuje:

W związku z porozumieniem delegacji polskiej z reprezentacją amerykańskich wierzycieli, którego warunki opublikowane zostały w prasie w dniu 25 lutego r. b., dla krajowych posiadaczy polskich pożyczek zagranicznych powstają następujące możliwości:

1) za kolejne trzy kupony, prezentowane do zapłaty, mogą oni, podobnie jak posiadacze zagraniczni, otrzymać w gotówce 35 procent wartości kuponu, przy czym wypłata, jak dotychczas, następować będzie w złotych,

2) w zamian za pełną wartość nominalną prezentowanych trzech kuponów mogą oni otrzymać 3-procentowe obligacje 20-letnie w złotych na sumę nominalną, stanowiącą równowartość przedstawionych kuponów. Dawne obligacje dolarowe wraz z następnymi kuponami posiadacze zachowaliby w tym wypadku w swoich rękach,

3) o ile z zagranicznymi posiadaczami nastąpi układ co do definitywnej konwersji polskich zagranicznych pożyczek dolarowych na nową pożyczkę na zmienionych warunkach, krajowi posiadacze będą dopuszczeni do tej konwersji na tych samych warunkach, co posiadacze zagraniczni (konwersja zagraniczna),

4) stosownie do zapowiedzi posiadacze krajowi będą mogli również skorzystać z dobrowolnej wymiany polskich zagranicznych pożyczek dolarowych na nowe obligacje, emitowane w złotych polskich, na warunkach, które zostaną ustalone w drodze ustawodawczej (konwersja krajowa).

Komunikując powyższe, Ministerstwo Skarbu pragnie podkreślić, że posiadacze krajowych polskich pożyczek zagranicznych w interesie własnym powinni z jak największą rozważą wybrać jedną z wymienionych 4-ch możliwości. Nierozważne wyzbywanie się obligacji dolarowych i rzucanie ich na giełdę powoduje nieuniknione obniżanie się kursów w miarę wzrastającej podaży, narażając polskich posiadaczy na znaczne straty, nieuzasadnione obiektywną oceną wartości tych papierów.

• • •

W związku z objęciem przez p. Wiesława Domaniewskiego stanowiska dyrektora departamentu obrotu pieniężnego w Ministerstwie Skarbu — P. Minister Skarbu mianował p. Domaniewskiego komisarzem Banku Polskiego.

—oOo—

Z Ministerstwa W. R. i O. P.

Ministerstwo W. R. i O. P. ogłosiło konkurs w sprawie przyjęcia na studia w Państwowym Instytucie Pedagogiki Specjalnej. W roku 1937/38 przewiduje się uruchomienie jednego działu, a mia-

nowicie działu przygotowującego do pracy w szkołach dla dzieci umysłowo upośledzonych.

O przyjęcie do Instytutu mogą się ubiegać czynni stali nauczyciele lub nauczycielki publicznych szkół powszechnych, posiadający pełne kwalifikacje nauczycielskie, najwyżej 35 lat wieku i dobrą opinię o pracy.

Podania do Ministerstwa W. R. i O. P. o przyjęcie do Instytutu należy wnosić w drodze służbowej najpóźniej do dn. 1 kwietnia r. b.

O ostatecznym przyjęciu do Instytutu zdecydować kolokwium, które odbędzie się dn. 19 czerwca r. b. w Instytucie Pedagogiki Specjalnej w Warszawie, polegające na pracy piśmiennej i zreferowaniu jednej ze wskazanych książek.

Kandydaci dopuszczeni do egzaminu wstępnego poddani będą na miejscu badaniu lekarskiemu dla stwierdzenia, czy stan ich zdrowia pozwoli im na studia.

Oprócz urlopów płatnych przewiduje się dla uczestników urlopy płatne za zwrotem kosztów zastępstwa na raty, względnie za zwrotem kosztów zastępstwa bez spłat ratalnych, oraz bezpłatne. Wobec znacznego ograniczenia liczby urlopów płatnych, kandydaci winni wyraźnie zaznaczyć, o jaki rodzaj urlopu proszą.

W Instytucie obowiązują opłaty, przewidziane zarządzeniem Ministra W. R. i O. P. z 3.VII. 1934 r. W związku z powyższym opłatę za egzamin wstępny w wysokości 10 zł należy wpłacić na konto P. K. O. Nr 33306 Państwowego Instytutu Pedagogiki Specjalnej.

—oOo—

Z Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

W wyniku prowadzonych od dłuższego czasu w Warszawie i Gdańsku rozmów w sprawie układu pomiędzy Rzeczypospolitą Polską i Wolnym Miastem Gdańskim o udziale W. M. Gdańska w kontyngentach przywozowych z dn. 6 sierpnia 1934, nastąpiło w dn. 27 lutego w Ministerstwie Przemysłu i Handlu podpisanie odnośnego protokołu, który dotyczy zarówno kwestii, związanych z ustaleniem udziału Gdańska w kontyngentach przywozowych, jak również innych zagadnień, dotyczących układu kontyngentowego w sprawie przywozu oraz handlu zagranicznego.

—oOo—

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej.

Na czterdziestym szóstym posiedzeniu Sejmu z dnia 24 lutego r. b. P. Minister Skarbu E. Kwiatkowski wygłosił następujące przemówienie:

„Debaty budżetowe na terenie komisji i plenum Sejmu dobiegają końca. Przy wielu okazjach miałem możliwość sformułowania poglądów i zasad, którymi kieruje się Rząd w odniesieniu do wszystkich zasadniczych i aktualnych problemów gospodarczych i finansowych. Omawiałem w szczególności zagadnienie podatkowe i prace nad reformą, wskazywałem, jak bardzo wzrósł nacisk śruby podatkowej w stosunku do wyższych dochodów, omawiałem, dlaczego nie można bez natychmiastowego pogłębienia kryzysu i spotęgowania bezrobocia wyęzkwować szybko zaległości podatkowych, wskazywałem i wyjaśniałem, dlaczego jestem zdecydowanym przeciwnikiem eksperymentów walutowych właśnie w Polsce, ustosunkowywałem się wyraźnie do sprawy równowagi budżetu i do ewolucji, które przechodzi nasz bilans płatniczy. To zwalnia mnie od wygłaszania dziś szczegółowego i zasadniczego przemówienia.

Pragnę natomiast krótko oświetlić niektóre fragmenty prac i poczynań rządowych, które będą jeszcze pewne wątpliwości. Tak więc zdajemy sobie wszyscy sprawę z tego, że po okresie długotrwałego i bardzo ciężkiego kryzysu sytuacja Skarbu Państwa przez dłuższy okres nie może być łatwa. Gdyby nawet poprawiająca się zwolna sytuacja gospodarcza zezwalała na zwiększenie wpływów skarbowych, to jednak dalecy będziemy od tego, by tworzyć rezerwy skarbowe (jak to miało miejsce w latach 1928 i 1929) lub by poważnie redukować obciążenia na rzecz Państwa. W budżecie bowiem pokrywamy chwilowo tylko najkonieczniejsze potrzeby Państwa, a pomijamy lub redukujemy świadomie inne zobowiązania, wynikające ze stosunków finansowych Skarbu w okresie kryzysu.

Skarb przyjął na siebie w latach ubiegłych — bo prawdopodobnie przyjąć musiał — szereg ciężarów, licząc się raczej z nieodpartymi koniecznościami wewnątrz-politycznymi i społecznymi, niż z realnymi możliwościami własnymi. Gdyby sanacja Skarbu i budżetu nie nastąpiła przed półtora rokiem i gdyby nie dopisała nam częściowo pomyślna zmiana koniunktury — to byłyby powstały nowe trudności o dalekim zasięgu gospodarczym i społecznym. Dziś możemy stwierdzić, że opanowaliśmy część trudności. Waluta uległa poważnemu wzmocnieniu, a polityka walutowa jest ustabilizowana na dziś i na jutro. Zakręt, wynikający z wprowadzenia przepisów dewizowych i ograniczenia transferu, przeżyliśmy względnie dobrze. Instytucja emisyjna jest dziś znacznie silniejsza, niż przed rokiem. Budżet konsumpcyjny nie powodował drenażu rynku pieniężnego.

Zagadnienie zadłużenia Państwa jest poważne, ale trzeba pamiętać, że w dziedzinie długów zagranicznych zostało ono złagodzone ze względu na dewaluację walut zagranicznych. Było tu rzucone wczoraj pytanie, jak przedstawia się suma wszystkich długów Państwa Polskiego. Oczywiście na to pytanie jest trudno odpowiedzieć, jeżeli idzie o określenie łącznego zadłużenia na obecny moment. Długi te ulegają przy swej wielkiej kwocie pewnym zmianom. Natomiast z korektywą dał można oczywiście w każdej chwili długi te ustalić. Na dzień 1 października 1936 r. długi zagraniczne, objęte księgą długów, wynosiły 2.921 milionów zł, długi wewnętrzne, według stanu na ten sam dzień i to długi zorganizowane, objęte księgą długów, wynoszą 1.741 milionów zł, długi przedsiębiorstw na dzień 1 stycznia 1936 r. wynoszą 133 milionów zł (wszystkie cyfry w zaokrągleniu). Długi niezorganizowane zarówno Państwa, jak i przedsiębiorstw państwowych, wynoszą 600 milionów zł. Mierząc tę kwotę stosunkiem do majątku Państwa i przedsiębiorstw państwowych,